

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5184/20
19.3.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Јасне Беловић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници тужиоца “АА” ..., ул. ... бр...., чији је пуномоћник Милоје Мојићевић, адвокат из Уба, ул.Краља Петра I Ослободиоца бр.58, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из Уба, ул.Карађорђева бр.1, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Убу П 252/20 од 08.07.2020. године, након главне, јавне расправе одржане пред другостепеним судом, дана 19.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Убу П 252/20 од 08.07.2020. године.

ОСТАЈЕ НА СНАЗИ решење о извршењу Основног суда у Убу Иив бр.41/18 од 25.04.2018. године у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од:

-68.536,05 динара са законском затезном каматом почев од 13.03.2016. године до исплате,

-39.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.11.2015. године до исплате,

-155.440,00 динара са законском затезном каматом почев до 27.11.2015. године до исплате,

-11.880,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.12.2015. године до исплате,

-65.600,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.12.2015. године до исплате,

-као и износ од 19.766,66 динара на име трошкова извршног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име парничних трошкова исплати износ

од 111.192,72 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка одлуке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 67.718,24 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка одлуке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П 252/20 од 08.07.2020. године, ставом првим изреке, одржано је на снази решење о извршењу Основног суда у Убу И Ив бр.41/18 од 25.04.2018. године, па је обавезан тужени ББ из ... да тужиоцу “АА” ..., на име дуга плати износ од: 68.536,05 динара са законском затезном каматом почев од 13.03.2016. године до исплате, 39.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.11.2015. године до исплате, 155.440,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.11.2015. године до исплате, 11.880,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.12.2015. године до исплате, 65.600,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.12.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име парничних трошкова плати износ од 72.053,84 динара са законском затезном каматом на напред наведени износ почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде обе парничне странке су благовремено изјавиле жалбе и то тужилац против става другог изреке, а тужени против пресуде у целисти, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/11 са изменама и допунама) и оценио да је сагласно члану 383 став 4 ЗПП нужно заказати расправу пред другостепеним судом, јер је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, а у поступку пред првостепеним судом је учињена битна повреда одредаба парничног поступка и чињенично стање није у потпуности утврђено.

Према стању у списима, решењем Основног суда у Убу Иив бр.41/18 од 25.04.2018. године, одређено је предложено извршење и одређени су трошкови извршног повериоца у износу од 19.766,66 динара. Тужени је у својству извршног дужника изјавио приговор против решења о извршењу од 25.04.2018. године, који приговор је одбијен решење Основног суда у Убу Ипв (Ив) 10/18 од 28.12.2018. године. Виши суд у Ваљевоу је, одлучујући о жалби извршног дужника, преиначио решење Основног суда у Убу Ипв (Ив) 10/18 од 28.12.2018. године, тако што је ставио ван снаге део решења о извршењу Основног суда у Убу И Ив 41/18 од 25.04.2018. године којим су одређени средства и предмет извршења и укинуо све спроведене радње, уз одлуку да се

поступак настави као по приговору против платног налога.

Првостепени суд је, ставом првим изреке побијане пресуде П 252/20 од 08.07.2020. године, одржао на снази решење о извршењу Основног суда у Убу И Ив бр.41/18 од 25.04.2018. године и истовремено обавезао туженог да тужиоцу на име дуга плати износе ближе наведене у овом ставу, на који начин је дошло до двоструког обавезивања туженог на исплату наведених износа, због чега је пресуда укинута и отклоњена битна повреда поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју повреду су странке указивале у жалбама.

На одржаној расправи у доказном поступку Апелациони суд у Београду је поновио изведене доказе који су изведени пред првостепеним судом и након њихове оцене у складу са одредбом члана 8 ЗПП утврдио следеће чињенично стање:

Међу странкама није било спорно да је између њих постојао уговорни однос по основу ког је тужени код тужиоца у пољопривредној апотеци куповао робу. Тужилац је фактурисао туженом рачуне: РО1 00086 од 15.10.2015. године на износ од 68.536,05 динара са доспећем 13.03.2016. године, МО2 00004 од 05.11.2015. године на износ од 39.000,00 динара са доспећем 20.12.2015. године, МО2 00005 од 12.11.2015. године на износ од 155.440,00 динара са доспећем 27.11.2015. године, МО2 00008 од 02.12.2015. године на износ од 65.600,00 динара са доспећем 02.12.2015. године, МО2 00009 од 08.12.2015. године на износ од 11.880,00 динара са доспећем 08.12.2015. године, МО2 00001 од 22.01.2016. године на износ од 2.250,00 динара са доспећем 22.01.2016. године, МО2 00002 од 12.02.2016. године на износ од 57.720,00 динара са доспећем 12.02.2016. године, МО2 00006 од 18.03.2016. године на износ од 9.347,00 динара са доспећем 18.03.2016. године, МО2 00008 од 16.04.2016. године на износ од 42.773,00 динара са доспећем 23.04.2016. године. Парничне странке су закључиле уговор о продаји са одложеном плаћањем 12.01. без навођења године којим је предвиђено да тужилац у својству продавца продаје туженом као купцу робу из свога асортимана за одложено плаћање закључно са 30.05.2016. године. Отпремнице бр.86 од 15.10.2015. године, 4 од 05.11.2015. године, 5 од 12.11.2015. године, 6 од 01.12.2015. године и 9 од 08.12.2015. године, према налазу и мишљењу вештака графолога Милана Милановића, није својеручно потписао тужени.

Оценом исказа законског заступника тужиоца ВВ, коме је суд поклонио веру, с обзиром да је исказ у складу са исказима сведока и писменим доказима утврђено је да је и пре закључења уговора о купопродаји на одложено плаћање тужилац излазио у сусрет купцима када нису имали новац тако што је дуг уписиван у пословне књиге, а у рачуну је приказивано као одложено плаћање и када би купац донео новац фактички би се тада вршила реализација тог рачуна. Исказ је у овом делу потврђен и исказом туженог који је потврдио да је код тужиоца две године куповао на поверење тако што је дуг за преузету робу уписиван у свеску. Такође из исказа законског заступника тужиоца ВВ, сведока СС, СС1 и СС2, којим исказима је суд поклонио веру као јасним и међусобно сагласним, даље је утврђено да се након закључења уговора о купопродаји на одложено плаћање ситуација изменила и начин куповине и продаје био такав да је радница у апотеци била у обавези да купцу изда робу, да откуца у каси да је реч о роби са одложеном плаћањем, да купац потпише отпремницу о преузимању робе, након чега

се рачун за робу шаље у књиговодство тужиоца које наведени рачун доставља купцу који треба исти и да потпише. Роба је испоручивана туженом, али пошто је он био власник пољопривредног газдинства дешавало се да његова супруга дође и тражи робу, стим што тужени претходно назове телефоном и каже да ће његова супруга преузети робу. Тужени је преузео робу по отпремницама за које је вештак утврдио да нису потписане од стране туженог, а робу су му издале раднице тужиоца СС3 и СС2. СС3 је престао радни однос јер тужилац није био задовољан њеним учинком и радом, након чега је тужилац позвао клијенте на савјештање пословних књига јер је постојала та такозвана свеска у којој су уписивани дугови. Радница тужиоца СС2, је сачинила спецификацију свих дугова по рачунима и отпремницама и тужени је дуговао нешто преко 400.000,00 динара. Након што је тужилац констатовао да му тужени за преузету робу дугује, а тужени се није јављао на телефон, заступник тужиоца ВВ је замолио СС и СС1, који су били власници пословног простора у коме је држао пољопривредну апотеку и који су се познавали са туженим, да ступе у контакт са њим и да му кажу да плати дуг. СС и С1 су са документацијом отишли код туженог, тужени је у једном тренутку отворио и погледао фасциклу и СС је видела спецификацију са дугом на неки износ око 400.000,00 динара. Тужени је тада приликом телефонског разговора са ВВ изјавио да ће платити дуг. Тужени је једино имао примедбу на неке цене тврдећи да је могао да купи по повољнијој цени. Радница тужиоца СС2 је такође једном приликом са СС1 била код туженог који је рекао да није потребно да погледа спецификацију да зна колико дугује и да ће се чути са ВВ и договорити за плаћање.

Одредбом 454 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о продаји обавезује продавац да пренесе на купца право својине на продату ствар и да му је у ту сврху преда, а купац се обавезује да плати цену у новцу и преузме ствар.

Цитирана законска одредба предвиђа обавезу купца да за преузету робу плати цену у новцу.

Утврђене чињенице у овом поступку чине несумњивом обавезу туженог ББ као купца да тужиоцу исплати новчане износе наведене у ставу другом изреке ове пресуде. Наиме, тужени саслушан у својству парничне странке је потврдио да је код тужиоца две године куповао на “поверење” а то је значило да се у свесци уписује дуг за робу коју је узео, а да је касније закључен уговор о продаји на одложено плаћање. Из исказа законског заступника тужиоца и сведока СС2, утврђено је да је роба испоручивана и супрузи и радницама туженог, који је као власник пољопривредног газдинства телефоном обавештавао о оваквом начину преузимања робе. Стога, независно од резултата графолошког вештачења које је као доказно средство прихваћено и утврђено да тужени није потписао отпремнице бр.86 од 15.10.2015. године, 4 од 05.11.2015. године, 5 од 12.11.2015. године, 6 од 01.12.2015. године и 9 од 08.12.2015. године, оценом исказа законског заступника тужиоца ВВ, сведока СС, СС1 и СС2, утврђено је да је тужени преузео од тужиоца робу ближе наведену у спорним отпремницама и рачунима који су предмет ове правне ствари. На овакав закључак у својим сагласним исказима указују напред наведена лица у делу у коме наводе да је кроз документацију констатовано постојање дуга туженог за преузету робу преко 400.000,00 динара, те да је тужени био упознат са дугом и у присуству сведока изјавио да ће платити дуг. Осим

примедбе да је робу могао да купи и по повољнијој цени тужени није имао примедбе на исказану висину дуга.

Приликом одлучивања овај суд је имао у виду исказ туженог саслушаног у својству парничне странке да је плаћање вршио преко СС3 на поверење те да му она није издавала признанице, да су након што је СС3 добила отказ дошли СС и СС1 и рекли му да дугије 400.000,00 динара и да је он тада рекао да то није тачно и да је све што је дуговао и платио, да му тужилац никада преко поште није достављао рачуне, али у овом делу исказ туженог суд није прихватио, будући да противречи исказу законског заступника тужиоца ВВ, сведока СС, СС1 и СС2, који искази су у односу на битне чињенице сагласни једни другима и писменим доказима. Тужени је приликом суочења са ВВ, СС и СС1 оставио утисак несигурности и неодређености, док су наведена лица остављала утисак сигурности у односу на чињенице на које се изјашњавају и били су јасни и одређени приликом сучења. Тужени на околност плаћања преузете робе лично СС3, бившој радници тужиоца, није предложио извођење доказа, а супротно његовом исказу из исказа законског заступника тужиоца и напред наведених сведока, несумњиво произилази да тужени није спорио постојање дуга у износу преко 400.000,00 динара. Такође супротно датом исказу пред другостепеним судом да тужилац туженом није слао рачуне, тужени је у првостепеном поступку на записнику од 25.10.2019. године изјавио да му је тужилац слао рачуне који се налазе у списима ове правне ствари поштом, али да није желео да плати јер је сматрао да толико робе није ни преузео.

Стога, жалбени наводи да тужилац није доказао постојање потраживања које је предмет ове правне ствари, јер је као једини доказ о постојању и висини потраживања доставио отпремнице које тужени није потписао, а што произилази из налаза и мишљења вештака које је прихваћен од стране првостепеног суда, те да су нејасни разлози за изнети закључак да је тужилац доказао да има потраживање према туженом, нису основани. Наиме, доводећи у везу писмене доказе у списима и исказе законског заступника тужиоца и саслушаних сведока, несумњиво произилази да је између странака постојала дугогодишња сарадња, да је у одређеном периоду дуг туженог за преузету робу уписиван у тзв. "посебну књигу", да је након тога дошло и до потписивања споразума о купопродаји са одложеним плаћањем, те да је као резултат поверења тужени, као власник пољопривредног газдинства преузимао робу и преко својих радника и супруге, што објашњава чињеницу да отпремнице нису потписане лично од стране туженог. Међутим, ова чињеница не искључује обавезу туженог да исплати купопродајну цену за преузету робу, а све и код утврђене чињенице да тужени пред сведоцима није ни спорио постојање дуга према спецификацији коју је сачинила СС2 на основу рачуна и укупног дуга туженог према тужиоцу обухватајући и годину пре него што је засновала радни однос код тужиоца.

Из изложених разлога, обавезан је тужени да тужиоцу исплати и износе по рачуну од 15.10.2015. године, 05.11.2015. године, 12.11.2015. године, 02.12.2015. године и 08.12.2015. године, са каматом у смислу члана 277 ЗОО, па је сходно члану 460 став 4 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

У складу са одредбом члана 153 и 154 ЗПП, имајући у виду успех тужиоца у спору, решење о извршењу је остало на снази и у делу трошкова извршног поступка у

износу до 19.776,66 динара.

Такође, сходно члану 153 и 154 ЗППП обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 111.192,72 динара и то: по 10.500,00 динара за четири одржана рочишта пред првостепеним судом, 10.500,00 динара за присуствовање вештачењу, 18.000,00 динара за састав жалбе, по 12.041,80 динара за таксу за пресуду и жалбу по пресуди од 16.01.2020. године, 16.609,12 динара за таксу на пресуду од 08.07.2020. године. На досуђене трошкове тужиоцу је досуђена камата од дана извршности одлуке па до исплате сходно члану 277 став 1 и 324 ЗОО. Тужиоцу нису досуђени трошкови предујма за рад јавног извршитеља, јер у списима нема доказа о висини ових трошкова, као ни за састав одговора на приговор, јер тужилац није ни дао одговор на приговор, већ одговор на жалбу који трошак није био нужан, као ни трошкове за употребу сопственог возила, с обзиром да ни висина ових трошкова није доказана.

Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 67.718,24 динара и то: 18.000,00 динара за састав жалбе, 10.500,00 динара за приступ и за заступање на рочиште пред другостепеним судом, 6.000,00 динара за одсуство из канцеларије, по 16.609,12 динар на име таксе за жалбу и таксе на другостепену одлуку. На досуђене трошкове тужиоцу је досуђена камата од дана извршности одлуке па до исплате сходно члану 277 став 1 и 324 ЗОО.

Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић